

Förord

Du vet redan hur den här boken slutar. Människor dör i det iskalla vattnet en fruktansvärd natt år 1912. Överlevarna är märkta för livet, de glömmer aldrig ropen på hjälp, synen av det väldiga fartyget som sjunker i havet.

Titanics krock med ett isberg är en av världens mest kända katastrofer. Det finns hundratals filmer, böcker och pjäser om händelsen. Det är knappast konstigt, historien om Titanic är fängslande och sorglig.

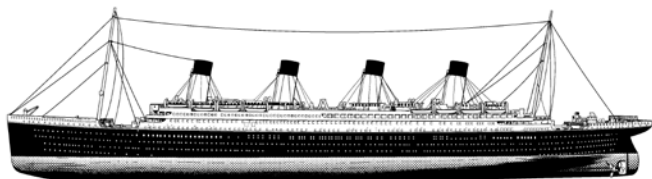
Titanic reste från England till USA och var på sin tid världens största fartyg. Ägarna skröt med att fartyget var nästan omöjligt att sänka, därför var det meningslöst att ha livbåtar som räckte till alla passagerare. Ändå inträffade katastrofen under fartygets första resa. Ombord fanns några av världens rikaste personer, men även fattiga människor från Europa som drömde om ett bättre

liv i USA. Över hundra passagerare var svenskar.

I den här boken får du läsa tio spännande historier om hur katastrofen gick till, beskrivet genom dem som var där.

Som Frederick Fleet, utkiken som var den allra första som såg isberget, Douglas Spedden, pojken som sov genom hela katastrofen och Gerda Lindell, passageraren som kämpade för att överleva.

I "Tänker på: Titanic" möter du hjältar som hellre offrade livet än tog en plats i livbåten från någon annan, men även dem som var beredda att göra vad som helst för att överleva. Förhoppningsvis förstår du även dem som betedde sig illa. För vad hade du själv gjort om du befunnit dig på ett fartyg som sjönk till botten, med livbåtar som inte räcker till alla?

En fruktansvärd otur?

På morgonen den 10 april år 1912 var det full fart vid kajen i Southampton i England. Världens största fartyg Titanic väntade på att åka iväg på sin allra första resa. 1300 passagerare och nästan 900 i besättningen skulle åka till slutmålet New York. Resan beräknades ta en vecka och många passagerare hade betalat dyrt för biljetterna. I broschyrer och annonser stod det att Titanic hade designats för att vara osänkbar. Det stod om hur vackert och stort fartyget var, om underbara måltider och vackra möbler. Så passagerarna förväntade sig lyx och läcker mat.

Fartyget fylldes med 34 000 kilo kött, 40 000 kilo potatis och 2 000 flaskor vin och champagne. Men det fanns mycket annat också, som sex miljoner brev och paket.

Människor rusade upp och ner för landgångarna

med varorna, och röster och höga rop hördes överallt. De flesta vid kajen skulle inte ens resa med det 269 meter långa fartyget, de hade samlats bara för att titta på den underbara, enorma skapelsen. Titanic var som en flytande stad.

Att få den att röra sig var ingen lek, 174 eldare turlades om att mata de väldiga pannorna med kol. Under ett dygn gick det åt 600 000 kilo kol.

Det var bara timmar kvar innan fartyget skulle ge sig av. Men alla hade inte hunnit fram ännu ...

“Skynda er!” Alfred Slade vänder sig om.

Hans bröder Thomas och Bertram släpar benen efter sig.

“Klockan kvart över elva måste vi vara framme, annars kanske de inte släpper oss ombord!”

“Vi hinner, ta det lugnt.” Thomas viftar bort honom.

Det är morgon i Southampton, hästhovar

klappar mot gatstenarna och luften är

tjock av sot, men snart ska bröder-

na Slade vara någon annanstans.

Mitt ute på Atlanten, där det bara är hav så långt ögat kan nå.

De ska arbeta som eldare på ett fartyg på väg mot New York.

“Titta!” Thomas pekar på en skylt där det står ”Grapes”. Bertram lyser upp som en sol.

Åh nej... tänker Alfred.

“En pub!”

“Bara en liten, liten öl...”, säger Thomas.

“Eller kanske två...?” Bertram skrattar och rufsar Alfred i håret.

“Vi borde faktiskt inte...”

Bertram slår upp dörren och vinkar in dem.

Som vanligt. Hans storebröder lyssnar inte.

Rösterna inne på Grapes är bullriga och skrattiga. Snart står Alfred med en skummande öl i näven. Det är så trångt att han nästan snubblar. Vid ett bord sitter John Podesta och William Nutbean, två andra eldare som ska jobba på samma fartyg. Om de också är på puben kanske det inte är så bråttom trots allt?

Alfred dricker en lång, kall klunk. Bubblorna kittlar i halsen, lugnet sprider sig i kroppen. Han sätter sig vid det grova träbordet. Lågorna från stearinljusen fladdrar svagt i takt med dörrens öppnande och stängande. Han tänker på fartyget han snart ska gå ombord på. Det största i världen! Och Alfred ska åka med på dess första resa.

Alfred har hört rykten. Lyxen är ofattbar. Enorma hytter för de rikaste passagerarna med rinnande vatten i badrummet, öppna spisar och kristallkronor i taken.

Inte för att Alfred och hans bröder ska njuta av lyxen.

Hela resan ska de skyffla kol och hålla fyr i de enorma pannorna som driver fartyget framåt.

Utan Alfred och de andra eldarna skulle det väldiga fartyget inte röra sig ur fläcken.

När Alfred tänker efter är han faktiskt en hjälte.

Han dunkar handen i bordet. En hjälte som förtjänar en öl till innan resan!

Alfred tränger sig fram mot bardisken. Han vet att många andra vill ha hans jobb. Utanför fartygen brukar arbetslösa eldare vänta, beredda att hoppa in. Men det ska de inte få! Alfred håller i sig ölen. Eftersom han dricker så snabbt och duktigt hinner han faktiskt dricka en till...

En timme och flera öl senare ruskar hans bröder om Alfred.

“Vakna! Vi måste gå. Eller snarare SPRINGA.”

Alfred vinglar till när han reser sig och springer ut på gatan. Solen sticker i ögonen som nålar. Kullerstenarna är runda och hala, Alfred är nära att snubbla. Framför honom springer de andra eldarna John Podesta och William Nutbean. De ökar farten, de springer så fort att vinden sliter i kläderna. Ett tåg kommer farande från sidan och John och William hinner precis över till andra sidan.

Men Bröderna Slade har varit för långsamma.

Alfred pustar ut med händerna på knäna. Vagn efter vagn åker förbi, minuterna går. Hur långt är det här tåget egentligen?

